

Minister være stillet saaledes, at enten maa han aflevere dem, eller ogsaa maa han gaa. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Ja.) Saa er vi ganske enige paa dette Punkt. Fortroligheden og Gemytligheden hører op i det Øjeblik, Rigsdagen er sikker paa, at den vil have disse Meddelelser.

Nu sagde den højtærede Finansminister, at han ogsaa af Hensyn til Embedsmændene, som havde afleveret visse Redegørelser, og som ikke kunde staa inde for dem, ikke mente, at han burde meddele dem videre. Jeg skal dertil sige, at det vel dog kun gjaldt, som jeg ogsaa i min tidligere Bemærkning fastholdt, visse af de begærede Oplysninger. Den højtærede Finansminister meddelte nu Tinget en af disse Redegørelser, som er forlangt af Landstingets Finansudvalg — thi det var Landstingets Finansudvalg som saadant, der havde forlangt alle Oplysningerne, naturligvis ikke det enkelte Medlem, men man havde tiltraadt i Finansudvalget, at saadanne Oplysninger krævedes; hvorledes man bagefter vilde stille sig til dem, er noget helt andet —, og den kunde ses af, som Finansministeren selv omtalte, den ugentlige Opgørelse af Finansministeriets Beholdninger. Der kunde der ikke være Tale om, at Embedsmændene blev uheldig stillet med Hensyn til Nøjagtighed, fordi det er Opgørelse fra Bøgerne, ganske bestemte Tal, som Bøgerne udviser, som Ugeopgørelsen atter nævner, og som herigennem kunde være kommet til Offentlighedens Kundskab.

Nu siger den højtærede Finansminister, at Tidspunktet til at meddele noget om indeværende Finansaar vil være, naar Tillægsbevillingsforslaget foreligger til endelig Vedtagelse, og jeg skal ikke nægte, at det er et meget godt Tidspunkt til at meddele derom. Især naar man kan komme til at meddele et nogenlunde rigtigt Resultat — som den højtærede Finansminister vil erindre, var det saa uheldigt for ham, at han i Fjor, da dette Tidspunkt forelaa, meddelte Tal, der ikke var rigtige. Han meddelte da, at Finansaaret 1919—20 vilde ende med et Underskud, som imidlertid ikke senere viste sig paa Statsregnskabet. Altsaa er dette Tidspunkt heller ikke det, hvor man kan være sikker paa at meddele nøjagtige Tal. Nu er der vel ikke meget mere end en Maaned tilbage af denne Rigsdagssamling — saaledes har jeg forstaaet den høje Regering — og forinden vil Tillægsbevillingsforslaget foreligge til Vedtagelse. Her er da egentlig Spørgsmaal om en Maaned mere

eller mindre, og jeg maa dog antage, at hvis den højtærede Finansminister havde villet, maatte han med sit Kendskab til de Bevillinger, som Tillægsbevillingsforslaget vil indeholde, og med hele det Kendskab, han har til Oplysninger, der er hentede fra Statsboghoderiet, og som han ikke har villet forelægge for andre, kunne have et Skøn at udtale om indeværende Finansaar, men dette Skøn har han hele Tiden nægtet at give Rigsdagen Meddelelse om. Derfor var det, jeg tænkte, om det ikke skulde være muligt for andre at faa saadanne Oplysninger tilstillet, hvoraf man selv kunde danne sig et Skøn. Heller ikke dette Skøn har den højtærede Finansminister ønsket; han ønsker ikke, at andre skal være bedre eller anderledes stillede end han selv.

Finansministeren (*N. Neergaard*): Da det ærede Medlem i sin Egenskab af Finansminister havde forelagt Statsboghoderiets Skøn over Resultatet af Finansholdningen i Finansaaret 1919—20, og jeg havde Lejlighed til at udtale mig om den finansielle Stilling for dette høje Ting et Par Maaneder efter, mente jeg, det var rigtigt som et Korrektiv overfor hans Oplysninger at meddele, hvilket Skøn Statsboghoderiet paa det daværende Tidspunkt — saa vidt jeg erindrer den 8. Juni — havde. Nu har Erfaringen vist baade det ærede Medlem og mig, at disse Skøn fra Statsboghoderiets Side ikke kan være blot tilnærmelsesvis nøjagtige. Det Skøn, som Statsboghoderiet paa den daværende Finansministers Foranledning afgav, afveg betydelig mere fra det rigtige end det Skøn, Statsboghoderiet paa min Foranledning afgav noget senere, men heller ikke dette var rigtigt. Det var derfor, jeg, da vi sidst debatterede disse Forhold, henstillede til det ærede Medlem, ligesom jeg, at lære af Begivenhederne, at man ikke skal komme til Offentligheden med Skøn, som man kan vide fjerner og maa fjerne sig overordentlig meget fra det endelige Resultat. Jeg har lært af det, der den Gang foregik; det gør mig ondt, at det ærede Medlem ikke har været slet saa lærevillig.

Brandes: Jeg har ikke lært af, hvad der er hændet altsaa baade den nuværende Finansminister og mig — nemlig dette, at man ikke har kunnet give fuldkommen nøjagtig Besked om det afsluttede Finansaars Forhold —, at det ikke skulde være rigtigt, at en Finansminister, saa vidt det